

Durant l'estada d'uns tres mesos que la Verge Maria va fer a Ain Karin, a casa de la seva cosina Elisabet, segurament les dues cosines parlarien del que calia fer per a notificar a Josep l'espòs de Maria el misteri de l'Encarnació. La situació era delicada. Josep i Maria només havien celebrat les esposalles, però encara no eren casats, la núvia no passava a viure a casa del marit generalment fins un any després de les esposalles. En arribar Maria a Nazaret, seria difícil disimular el seu estat. Ell pertanyia a Josep però el secret de l'encarnació era un secret del Cel..

Maria i Elisabet debien encomanar fervorosament a Deu que disposés del secret a major honor i glòria seva. I realment Deu així va fer-ho. Segurament acordarien deixar-ho a la mà de Deu. Elisabet faria present que puig que Deu li havia revelat a ella el misteri de l'encarnació virginal del Messies, be podia fer-ho a Josep. En aquest moment els elogis de Maria i Elisabet a Josep debien constituir el millor panegíric que s'hagi fet de l'espòs de Maria.

D'Ain Karin a Nazaret, la Verge Maria hi aniria resant i pensant en el seu admirable espòs.

La Verge Maria estava ^{segura} de la fe d'ell, però, ¿podrien arribar a viure sota un mateix sostre? La Verge Maria intueix que ningú millor que Josep per a

constituir-se en guardià d'ella i del Fill de Déu. Però com pensarà Josep en veure-la, no sap si això és possible. Abans que Josep, Ella s'adonará que aquest cas no té precedents i si el fill d'Ella es Fill de Déu ¿ és possible que Josep sigui marit d'ella i fassi de pare del seu Fill ?

En arribar Maria a Nazaret estava ben decidida: l'Esperit Sant el seu espós del Cel, il·luminaria a Josep el seu espós davant del món. Això no era un afer d'ella, el secret no era seu.

L'Evangelista S. Mateu és l'únic que suplica molt concisament aquest triple joc de silenci, el silenci del Cel, el de Maria i el Josep el silenciós.

L'Evangelista no diu pas que Josep dubtés d'ella. Mes aviat sembla donar entenent, que el misteri de l'encarnació, desvelant-se discretament, era ja conegut de Josep. Probablement algun familiar de la Mare de Deu li hauria comunicat amb emoció que vivien en l'atmosfera d'un misteri. De la boca de Maria s'escaparien versos com el del Magnificat: la seva boca i els seus ulls traïren el misteri.

Bastava veure-la per creure. Però només els familiars endevinaven vagament el que ocorria. I coneixien com coneixien les professions i sabent que el temps del Messies s'acostava sentien que el Senyor era molt aprop.

Legalment Josep, pot denunciar-la, però això no ho farà pas perquè ell es just i creu en el misteri. Pot repudiar-la secretament tornant-li la llibertat;

pot casar-se definitivament amb ella, o sigui emportar-se-la a casa d'ell. Però ell creu que aquesta Verge es de Déu i que sense permis del Cel no pot pas casar-se amb ella. Obtindrà doncs pel segon extrem, el de tornar-li la llibertat, el de confiar-la a Deu que ha obrat en ella tan gran meravella. Decisió humanament justíssima en la que Josep se sacrifica i sabent-li molt greu perdre a Maria s'aparta davant de Déu.

El digne heroisme de Josep, la seva resignació sense ombra de protesta, la seva humilitat, el seu impressionant silenci davant dels homes i la fervorosa expansió del seu cor davant de Deu han impressionat al Cel. Déu no fa el sort a les pregaries de Josep. Sant Mateu explica el desenllaç d'aquest drama íntim que Josep preténia solucionar tornant la Verge Maria a Deu.